

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 28:

Forespørgsel til statsministeren [om, hvilke initiativer regeringen agter at tage omkring bolig-ejernes vanskelige situation].

Af Kirsten Jacobsen (FP), Bente Juncker (CD) og Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 24/4 90).

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 223:

Forslag til lov om en satsreguleringsprocent.
Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 26/4 90).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 4-6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 224:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om reguleringer af overførsler m.v. (Ændrede reguleringbestemmelser).
Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 26/4 90).

5) Første behandling af lovforslag nr. L 225:

Forslag til lov om ændring af pensonskatteloven. (Forhøjelse af personfradraget for enlige pensionister og personfradragsregler for ikke reelt enlige pensionister).
Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 26/4 90).

6) Første behandling af lovforslag nr. L 226:

Forslag til lov om ændring af lov om beregning af et reguleringspristal.
Af økonomiministeren (Niels Helveg Petersen).

(Fremsat 26/4 90).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

De fire lovforslag, vi her skal behandle, er jo udmøntningen af det forlig, som blev bekræftet den 3. april mellem syv af Folketingets partier.

Socialdemokratiet er tilfreds med, at det på denne måde er lykkedes at udmønte den dagsorden, de samme partier vedtog i Folketinget i maj sidste år, og at vi får et fælles reguleringsprincip for alle typer af indkomstoverførsel. For os at se har problemstillingen hidtil været, at pensionisterne har haft en rimelig ordning, mens andre grupper har været overladt til stor politisk vilkårlighed med den reguleringslovgivning, regeringen fik gennemført i 1986.

Det, der nu sker, er, at vi får, hvad der for alle praktiske formål er en fuld taktregulering. I takt med udviklingen i årslønnen for arbejderne vil alle overførselsindkomsterne blive reguleret, selvfølgelig med en vis statistisk bestemt forsinkelse. Det er vi tilfredse med. Det tror vi giver en større sikkerhed for, at også de grupper, der er på dagpenge, på efterløn, på bi-standshjælp osv., får mulighed for at bevare samme udvikling i deres indkomst som de, der er i arbejde.

Vi er også tilfredse med, at der i forbindelse med denne sag er et par andre ting, som klares samtidig. Det har for os været naturligt, at skatelovgivningen blev reguleret efter de samme principper – det er kommet med i forliget – og det har været naturligt, at vi fik løst det problem, der knytter sig til det særlig store personfradrag for enlige pensionister.

Problemet med det særlig store personfradrag for enlige pensionister er jo, at det oprindeligt rigtigt har været tænkt for den situation, at den ene i en pensionisthusstand, der typisk bestod af to personer, faldt væk før den anden, men at der var nogle faste udgifter, der var de samme, og at det derfor var rimeligt, at man bevarede noget, der lignede begge personfradrag, til den efterlevende.

Men ved de ændrede samlivsformer, der jo efterhånden opstår i vores samfund, har det fået en valør, som er anderledes, nemlig at mennesker, hvis de bare undlader at gifte sig, når de

[Lykketoft]

flytter sammen også i en sen alder, får en væsentlig højere disponibel indkomst end de, der faktisk har papir på hinanden.

Jeg tror, det er nødvendigt, som de syv partier også er enige om, at sætte en streg her og sige: Det har ikke været meningen med den lovgivning, og det er heller ikke muligt at indfri en forventning om, at vi på et eller andet tidspunkt i en overskuelig fremtid kan finde de fem milliarder kroner, det ville koste at bringe alle pensionister op på det høje personfradrag.

Derfor har man altså valgt her i aftalen at slå den streg og sige, at de, der efter lovforslagets fremsættelse ikke er reelt enlige som pensionister, heller ikke får det store personfradrag, men i hvert fald indtil videre at lade de grupper, der har erhvervet en rettighed her, beholde den.

Jeg tror, det har været nødvendigt at gøre det på den måde, og jeg mener ikke, at man går nogen legitime interesser for nær ved at gøre det på denne måde. Det er en lille ændring, der berører forholdsvis få.

Den store ændring, som berører forholdsvis mange, og som er den ene af de to reelle forbedringer i denne aftale, er, at vi nu forhøjer grundbeløbet for pensionister, der er gift med hinanden, så det bliver ens og lige så højt for dem, som det er for øvrige pensionister. Det er en forbedring på 172 kr. om måneden for disse pensionister, men også et vigtigt bidrag til at gennemføre en fuldstændig afskaffelse af diskriminationen af ægteskabet, som vi har haft flere elementer af i pensionslovgivningen hidtil.

Det koster jo isoleret set noget, men partierne har altså kunnet enes om at bruge disse 600-700 mio. kr. til at afskaffe denne diskriminering af ægteskabet.

Det sidste punkt, der er en vigtig del af aftalen, som ikke er omhandlet af disse lovforslag, men som skal nævnes i sammenhængen, er, at det er lykkedes med denne aftale at få givet medicinordningen dens grundskud ved at få aftalt, at pensionisterne blev pillet ud fra den 1. januar, og efterfølgende konstatere, at der også var et flertal i Folketinget for totalt at afvikle denne bureaukratiske og urimelige ordning for alle fra den 1. januar. Det er vi i Socialdemokratiet meget tilfredse med er blevet resultatet dels af aftalen, dels af efterspillet til aftalen.

I det hele taget må vi sige, at det er lykkedes i de sidste uger dels at få lavet en aftale, som ud

fra alle synspunkter er rimelig for modtagere af overførselsindkomster, og som ingen kan påstå på bare lidt længere sigt er ringere for nogen end de hidtidige reguleringsordninger, men som er ensartet, og som er umulig at manipulere med for overførselsindkomsterne, dels at få pillet to af de grimme forslag af bordet i Folketinget, som Fremskridtspartiet har medvirket til i de sidste halvandet år, og som har indebåret væsentlige forringelser for pensionisterne.

Først var det medicinreglen – den fases nu ud – så var det forslaget om at lave forringelser for modtagerne af boligstøtte og dermed først og fremmest ramme pensionistgruppen, som er mest afhængig af denne boligstøtte. Heldigvis var der ikke flertal for det forslag. Hr. Glistrup leverede én stemme og Socialdemokratiet 56 stemmer til, at der ikke var flertal for det forslag.

Connie Hedegaard (KF):

Det er rart, når Folketinget en gang imellem med meget brede flertal viser, at det faktisk kan lade sig gøre at lade den sunde fornuft råde. At lade årslønsudviklingen være bestemmende for udviklingen af overførselsindkomster er jo simpelt hen sund fornuft – eller rimeligt, som hr. Lykketoft sagde – og derfor kan Det Konservative Folkeparti naturligvis tilslutte sig de fire forslag, vi her behandler.

Man kunne selvfølgelig fordybe og fortabe sig meget i forslagernes mange udviklede tekniske detaljer. Det er der ikke rigtig tid til her, og jeg skal derfor nøjes med ganske kort at slå fast, at det er en stor gevinst for det danske samfund, at vi efterhånden er kommet af med alle hånde dyrtidsreguleringsklausuler til fordel for et enklere, mere logisk og altså også mere retfærdigt system.

Det er også oplagt, at det må få stor betydning for de forestående forhandlinger på arbejdsmarkedet, at et så bredt flertal i Folketinget – 163 mandater af 179 mulige – står bag tilkendegivelsen om en satsregulering, der som udgangspunkt er på 2 pct. Og det er Det Konservative Folkepartis håb, at arbejdsmarkedets parter vil leve op til deres ansvar for den fremtidige udvikling i de offentlige udgifter, som de jo hermed har fået en temmelig direkte indflydelse på.

Hvad ændringerne i pensionsloven angår, skal jeg som hr. Lykketoft også udtrykke til-

[Connie Hedegaard]

fredshed med, at der nu sker en ligebehandling af samgifte pensionister med andre pensionister. Når man ser på forslaget økonomiske konsekvenser, er det jo et betydeligt beløb, der bliver brugt her, men vi finder, at der er tale om et retfærdigt forslag.

Der er en række andre små ændringer, som er positive: ændringen af reguleringen for enlige pensionister, så de fortsat slipper for at betale skat, hvis de kun har pensionens grundbeløb, ændring af reguleringspristallet til nettopristal m.m.

Men jeg skal altså nøjes med på den konservative folketingsgruppes vegne at give tilslutning til de foreliggende lovforslag.

Jes Lunde (SF):

Som det allerede er sagt, dækker det lovkompleks, vi har at gøre med her, jo det forlig, der blev indgået først på måneden i april om regulering af overførselsindkomsterne, og vi kan derfor tilslutte os det samlede lovkompleks.

Forhistorien for det var som bekendt, at der blev vedtaget en dagsorden i Folketinget den 18. maj 1989, som fastslog, at overførselsindkomsterne skulle reguleres med årslønsudviklingen. Det var en dagsorden, der blev vedtaget af regeringen, S, SF, CD og Kristeligt Folkeparti, men den havde jo det forspil, at regeringen havde foreslået helt at suspendere reguleringen af overførselsindkomster i 1989, og det var det, vi fik afværget ved at vedtage den dagsorden i sin tid.

I dagsordenen lå der også, at vi var villige til at ændre dyrtidsreguleringen for de sociale pensioner til en regulering med årslønsudviklingen, hvis vi samtidig kunne få garanteret de arbejdsløse, efterlønsmodtagerne, modtagerne af bistandshjælp m.fl. en tilsvarende udvikling. Det er det, der er opnået i kraft af dette forlig, og det er vi tilfredse med.

Det, vi har kunnet konstatere i alle de foregående år, er, at arbejdsløse, efterlønsmodtagere, bistandsklienter osv. har været udset som spareobjekt fra den borgerlige regerings side ved, at de i hele den borgerlige regerings levetid har fået en dårlig regulering af deres indkomster – i mange år har de oven i købet været sat fuldstændig i stå – og derfor har det været meget vigtigt for os at sikre disse grupper en ordentlig regulering.

Vi har lagt mærke til i pressen, at Fremskridtspartiet har tilbudt SF at lave et flertal for at beskytte pensionisterne imod enhver forringelse, men at det samtidig ville stille sig til rådighed for regeringen med hensyn til at lave nedskæringer i massevis for arbejdsløse, efterlønsmodtagere, bistandsklienter osv., og når sammenhængen har været sådan, er det klart, at vi ikke har kunnet bruge Fremskridtspartiet til noget. Vi har måttet afvise det og er i stedet gået i forhandlinger med regeringen for at få en ordentlig aftale.

I de forhandlinger, der har været ført, har S og SF i høj grad gjort fælles sag, og det synes vi har givet nogle gode resultater. Vi har gjort det til en fælles sag at kræve, at efterreguleringen bliver 100 pct. og ikke noget mindre, som regeringen spillede ud med, og vi er kommet igennem med et krav om 100 pct. efterregulering – med det forbehold, at 0,3 pct. reserveres til en pulje til selektive forbedringer. I den forbindelse har vi sikret os den klausul, at hvis man ikke kan finde et flertal for at foretage nogle selektive forbedringer, ryger også de 0,3 pct. over som en generel forbedring, så vi altså alt i alt er sikre på, at der sker en 100 pct.s efterregulering.

Det er en ordning, som vi synes er retfærdig nok og problemfri for de fleste grupper, men der resterede et enkelt problem for pensionisternes vedkommende, fordi de havde udsigt til en dyrtidsportion 1. januar 1991, og der vil derfor for dem blive tale om et vist tab i forbindelse med reguleringsskiftet. Tabet er ikke så nemt at sætte tal på; en uændret dyrtidsregulering ville have givet en overdækning i forhold til prisudviklingen, fordi forbrugerprisindekset ligger under reguleringsprisindekset, efter at der er gennemført en række afgiftsned sættelser for at modvirke grænsehandel.

Men vi var alligevel i S og SF enige om, at der var et vist tab for pensionisternes vedkommende, og derfor forlangte vi en politisk pris for reguleringsskiftet; vi forlangte nemlig 500 mio. kr. til forbedringer for pensionisterne for at lægge stemmer til at ophæve dyrtidsreguleringen. Og det er et krav, vi også er kommet igennem med.

De 500 mio. kr. bruges på den måde, at 320 mio. kr. bruges på at forhøje samgifte pensionisters grundbeløb med 2.070 kr. årligt, så det kommer op på samme niveau som alle andre pensionisters. Det var jo ellers før de pensioni-

[Jes Lunde]

ster, som havde den allerlaveste folkepension, og derfor er vi tilfredse med, at forbedringen falder dér.

For de sidste 180 mio. kr.s vedkommende fik vi et rent SF-krav igennem om at suspendere 800-kroners-grænsen for medicintilskud for pensionister. Det er jo som bekendt den forhadte ordning med tilskudskortet, der skal stemples og påklistres mærker på apoteket, hver gang man køber tilskudsberettiget medicin.

Som en sidegevinst er det senere lykkedes at få ordningen afskaffet for hele befolkningen, og det kan vi da kun hilse med tilfredshed, og i den forbindelse skal vi huske, at grunden til, at det er lykkedes, er, at vi fik brudt isen under forhandlingerne.

Under forhandlingerne blev det også aftalt, at der skal nedsættes nogle udvalg, der skal kigge på mulighederne for bruttoficering af pensionerne og bistandshjælpen, og et udvalg, der skal undersøge samspilsproblemerne for børnefamilier og på ældreområdet. Vi er også tilfredse med, at vi får undersøgt disse problemstillinger, og det fremgår klart af forligsteksten, at udvalgenes resultater på ingen måde er bindende for forligspartierne; vi er stillet frit over for de resultater, de måtte komme frem til.

Hvis jeg skal fremhæve de problemer, der er i det forlig, vi har indgået – for ethvert forlig har jo sin pris – må det være, at dyrtidsreguleringens bortfald på kort sigt er en ulempe for pensionisterne. Vi har forsøgt at kompensere i rimelig grad, men når vi bruger kompensationen på de samgifte, som hidtil har fået den laveste pension, og på at ophæve medicintilskudsreglerne, betyder det selvfølgelig omvendt, at de enlige og raske får et mindre tab – typisk 40 kr. om måneden og i værste fald 80 kr. om måneden – før der er taget hensyn til virkningen af afgiftsnedsættelserne på en række varegrupper.

En anden ulempe er, at efterreguleringen af tekniske grunde er noget forsinket. En stor lønstigning i 1992 vil først komme overførselsindkomsterne til gavn i 1994, men en lønnedgang vil omvendt også slå forsinket igennem. Ved starten af ordningen reguleres der jo med ca. 2 pct. årligt, og det skulle – efter hvad vi har talt med LO om – nogenlunde svare til den forventede lønudvikling i 1990 og i 1991.

Et tredje problem kan være, at reguleringsgrundlaget er årslønnen eksklusive sociale bi-

drag. Heri ligger der, at pensionsbidrag f.eks. ikke udløser regulering, og hvis der skulle komme en stor pensionsreform, vil det udgøre et problem, som skal samles op ved, at der sørges for pensionsdækning til modtagere af overførselsindkomster. Det er der forståelse for hos et flertal af partier, men regeringen har jo af ideologiske grunde kategorisk modsat sig, at der blev indgået nogen bindende aftale herom, og det har vi så måttet acceptere, men vi lægger vægt på, at der blandt et flertal af partier er forståelse for, at sammenhængen er sådan.

Det kan være svært at overskue, om det på lang sigt er en fordel eller en ulempe at lade overførselsindkomsterne følge lønudviklingen i stedet for priserne. I de enkelte år kan det være meget svingende, men vi må huske, at den langsigtede tendens trods alt er, at lønnen stiger mere end priserne. Hvis det ikke var tilfældet, kunne vi jo ikke have et højere materielt niveau i dag end det, vi havde i 1930'erne, 1940'erne og 1950'erne, og derfor har tidligere LO-formand Thomas Nielsen, der nu er Pensionisternes Samvirkes formand, da også udtalt sig positivt om det principielle i at komme over på lønudviklingen.

Vi har beregninger af, at udviklingen i de foregående otte år har været nogenlunde parallel, og hvad den nærmeste fremtid angår, var der en interessant artikel i Politiken den 11. april 1990, hvori Jyske Bank skønnede, at pensionisterne havde fået det, man kaldte »en optimal løsning«, der således ville stille pensionisterne bedre end efter de gamle regler.

Kun tiden kan vise, om Jyske Bank får ret i sin prognose; men jeg skal i hvert fald her fremhæve, at SF ikke er gået ind i dette forlig for at lave besparelser; vi er gået ind i det for at få en retfærdig regulering.

Aftalen rummer derudover en række detaljer som grænser i skattelovgivningen, tilskudsbeløb osv., og det vigtigste er i den forbindelse, at der sikres fortsat skattefrihed for enlige pensionister uden ekstrainkomster, og at der for fremtiden indføres krav om, at man er reelt enlig, for at få det særlige forhøjede personfradrag for enlige, sådan som hr. Lykketoft gjorde rede for – et princip, som vi også er enige i.

Samlet har vi derfor i SF's folketingsgruppe skønnet, at især det, at arbejdsløshedsdagpenge, efterløn, bistandshjælp m.v. er sikret en regulering med LO-årslønnen, det, at 800-kro-

[Jes Lunde]

ners-reglen for medicintilskud falder bort, og det, at der sikres en 500 mio. kr.s kompensation til pensionisterne for dyrtidsreguleringens bortfald, har gjort det rigtigt og forsvarligt for SF at indgå i aftalen, og derfor var det også en enig folketingsgruppe hos SF, der godkendte dette forlig, da det var til behandling i vor folketingsgruppe, og vi kan således støtte de foreliggende lovforslag.

Skrumsager Skau (V):

Godt syv år har det taget at nå det resultat, som vi nu behandler, og som et meget stort flertal i Folketinget står bag – ja, faktisk er det jo kun Fremskridtspartiet, som ikke er med i aftalen, og det skyldes Fremskridtspartiets egen holdning, for tilbudet har jo været der.

Forslagene betyder nu, at vi endelig kan sige farvel til den automatiske dyrtidsregulering, som jeg er overbevist om har været med til at forøge inflationen, forårsaget høj rente, forringet vores konkurrencemæssige stilling og medført stor arbejdsløshed.

Selve beregningen af dyrtidsreguleringen, reguleringspristallet, ophører med offentliggørelse af reguleringspristallet pr. 1. juli 1990. Herefter vil alle reguleringer – i hvert fald næsten – blive fastsat på de årlige finanslove, og de skal så det første par år reguleres ned eller op i overensstemmelse med den procentvise udvikling af årslønnen for en LO-arbejder.

Lovkomplekset er meget omfattende, og i alt ti ministerier er direkte indblandet, for det drejer sig om sociale satser, om skattesatser, om satser for uddannelsessøgende, om boligtilskudsberettigede, om arbejdsløshedsdagpenge samt mange andre ting. Lovkomplekset påvirker altså næsten os alle på den ene eller anden måde.

Venstre er tilfreds med resultatet på dette delområde, men det må ikke medføre, at vi så bare tror, at nu er alle problemerne løst, for det er de ikke. Vi har fortsat et aktuelt behov for en dagpengereform, en reform af de sociale ordninger, der giver dynamik og aktivitet i stedet for passivitet, samt en skattereform, der reducerer marginalbeskatningen, samtidig med at vi får reduceret de samlede offentlige udgifter.

Som jeg har forstået forslagene, er der ikke tale om, at regeringen efter 1992 er bundet til at aftale og opnå enighed med forligspartierne om en reguleringssats, som skal indgå i finanslo-

ven, således at partierne skal stemme om den sats. Venstre har forstået forslaget på den måde, at den årlige reguleringssats beregnes af regeringen, og at satsen indgår i finansloven.

Når der i teksten står, at reguleringssatsen beregnes ud fra årslønsudviklingen eksklusive sociale bidrag m.v. for en LO-arbejder, må jeg gå ud fra, at den skal beregnes på grundlag af normalarbejdstidsåret og ikke efter den gennemsnitlige trend i arbejdsperiodens længde.

Uanset de seneste års arbejdstidsnedsættelse fra 40 til 37 timer nu her pr. 1. september er den virkelige arbejdstids længde i gennemsnit alligevel stigende. Det viser i hvert fald de seneste undersøgelser om emnet.

Hertil kommer den forventede yderligere liberalisering af arbejdstiden, som vil medføre stigende vækst i deltid- og mertidsarbejde.

I øvrigt kunne det oven på weekendens udtalelser om igen at gå tilbage til 40 timers arbejdsuge være interessant at få besvaret, om dette kan medføre særlige ændringer for pensionister og dagpengemodtagere. De konsekvenser må vi nok kende, før vi skriver endelig betænkning.

I lovforslag nr. L 225 foreslås en forhøjelse af personfradraget for enlige pensionister. Samtidig foreslås en klar regel om, at ikke reelt enlige kan få forhøjet personfradraget. Venstre er enig i begge dele, men forudsier desværre nogle vanskeligheder med praktiseringen af den nye regel; men det må vi imidlertid tage med, for det nuværende regelsæt omgås for øjeblikket til ugunst for helheden.

Alt i alt er Venstre tilfreds med, at satsreguleringen nu omlægges til at følge årslønnen for en LO-arbejder ekskl. sociale bidrag m.v. Vi er overbevist om, at vi med denne omlægning vil være med til at fastholde købekraften for vore penge.

Endvidere har vi i Venstre en klar forventning om, at det, vi vedtager i løbet af måneden, vil få en positiv effekt på de kommende ordinære og individuelle overenskomstforhandlinger, så vi kan få forbedret vores konkurrenceevne og få flere i arbejde i de eksportorienterede erhverv.

Venstre kan støtte de fire lovforslag.

Glistrup (FP):

Såfremt disse forslag kommer til tredje behandling i den udformning, som regeringen har

[Gillstrup]

forslået, vil Fremskridtspartiet ved den lejlighed råbe et firefoldigt nej.

For så vidt angår økonomiministerens forslag er det jo, som vi adskillige gange har påpeget, abnormt, at man skal fastlægge ved lovgivning, hvad Danmarks Statistik skal lave, specielt når det gælder den talserie, der har noget med pristal at gøre. Men det har man jo altså gjort fra gammel tid, og det har givet anledning til adskillige timers arbejde her i folketingssalen, både før og efter at Fremskridtspartiet kom ind.

Det forslag, ministeren nu kommer med, indeholder to ting: For det første at man skal holde op med at beregne et pristal, som man hidtil har gjort, for ministeren siger, at det får vi nok ikke brug for mere i den offentlige sektor, og ministeren er jo et fuldgyldigt medlem af regeringen, og den private sektor er han hamrende ligeglad med. Det er helt oplagt, at der er masser af mennesker i den private sektor, som har indrettet deres aftaler, entreprisekontrakter, forsørgelseskontrakter, bidragsaftaler og et væld af andre ting ud fra de pristal, som man nu engang har, og som man har kunnet henvise til. Men nu bliver de pågældende bare smidt ud i den kolde sne, for de er jo ikke offentligt ansatte, så dem er der ingen grund til at tage hensyn til. Det er regeringens holdning, sådan er den i alle forhold, og det er der ikke noget mærkeligt i.

Det andet, der er i dette forslag, er, at ministeren i stedet for vil lave et nyt pristal, og det er nærmere beskrevet i lovforslag nr. L 223. Når vi går imod lovforslag nr. L 223, er der ikke noget mærkeligt i, at vi også mener, at der ikke er nogen grund til at lave det pristal, som efter vores mening ikke har nogen som helst betydning.

Med hensyn til skatteministerens forslag starter det godt: skattelettelse til pensionister. Ja, de pensionister, der får allermest, de vil bevares, først fra 1991, men de vil dog få helt op til 30 øre om dagen i skattelettelse, når man altså er på højeste pension, og det er godt, det ville Fremskridtspartiet med glæde stemme for, hvis skatteministeren så ikke havde ødelagt sit forslag ved at komme med nogle andre bestemmelser, hvor han mange, mange, mange gange får halet disse portioner a 30 øre ind til den bundløse statskasse.

Hovedindholdet i skatteministerens forslag er, at han siger – som om han var medlem af

Kristeligt Folkeparti – at der ikke er nogen som helst forskel på, om folk lever på polsk eller de er gift, og derfor skal de behandles ens. Mens forholdet jo er det, at i øjeblikket behandler skattelovgivningen traditionelt dem, der lever på polsk, bedre end dem, der er gift på dansk.

Vi kunne godt tilslutte os dette, hvis man vel at mærke harmoniserede på højeste niveau og sagde, at de, der er gift, skal behandles på samme måde som de, der er ugifte. Men det er jo ikke skatteministerens ærinde. Det er det sædvanlige med, at pensionisterne bare skal trykkes ned i skidtet, og derfor skal den pensionistgruppe, man nu særligt forfølger, ned på det dårligste niveau. Og det synes vi bestemt ikke om.

Men dertil kommer, at når man skal gøre forskel på dem, der lever sammen uden vielsesattest, og dem, der ikke gør det, vil det jo nok give anledning til en bunke stikkeri. Man hører for sig plejehjemsbeboeren på 92 år sige: Jeg har selv set, at hende inde i nr. 88 render ind til ham i nr. 86 hver anden nat, og skal de ikke betale noget mere i skat, når det nu engang er sådan? Det er faktisk den slags ting, forslaget går ud på: at man virkelig skal til at knalde disse mennesker, som man synes knalder for meget i deres høje alderdom. Det kan vi ikke lide, og derfor stemmer vi imod skatteministerens forslag.

Finansministerens to forslag er en udmøntning af dagsordenen fra 18. maj 1989, og Fremskridtspartiet havde den 18. maj lejlighed til udførligt at redegøre for, hvorfor vi var uenige i dagsordenen, og derfor kan det heller ikke undre, at vi som udgangspunkt læser finansministerens to forslag med en gang skepsis. Vi kan henholde os til de argumenter, vi allerede har fremført den 18. maj, men vi synes, det stort set er blevet endnu ringere ved den måde, man her har udmøntet det på.

Der er dog også undtagelser fra det. Specielt i lovforslag nr. L 223 er der noget, der har en høj lixværdi. Det er så typisk skrevet af dem, som finansministeren har placeret oppe på den velbetalte piedestal i elfenbenstårnet, hvor Budgetdepartementets pæne drenge sidder. De har så siddet og lavet det her, ligesom de lavede forbrugsrenteafgiften i sin tid, ligesom de var ansvarlige for, at husejerne nu skal på alle disse tvangsauktioner, for de lavede stort set rentefradraget i sin tid, ligesom de ville lave den massive nedsættelse af folkepensionen, som lå i

[Glilstrup]

boligministerens forslag, som hr. Lykketoft var så venlig at støtte os i ikke kunne blive gennemført, som han nævnte det i sin ordførertale, og nu kommer der altså en fjerde tåbelighed.

Det, som er systemets krumtap, er, at man bruger den vidunderlige lovtekst, at man siger, at det reguleringsinstrument, man skal have, er LO-arbejderens løn ekskl. sociale bidrag m.v.

Det er jo et herligt kriterium. LO-arbejdere er sådan halvanden million forskellige mennesker, og man skal så tage et eller andet gennemsnit efter en eller anden statistik og anvende det på alverdens ting som biblioteksafgifter, afskrivningssatser, og hvad det nu ellers kan være, når man skal finde frem til, hvad LO-arbejderens løn har udviklet sig til. Og vi ved jo alle sammen, at der kommer flere og flere frynsegoder, som tiden går, og hvordan man så indregner dem i LO-arbejderens løn, kan jo også blive sådan en forholdsvis besværlig ting at finde ud af.

Jeg håber ikke, at LO lytter til fru Connie Hedegaard, der jo nærmest opfordrede til, at man skulle lave en bunke frynseting. Hun kaldte det LO's ansvarlighed over for det offentlige, det, at man laver fup med tallene, sådan at man kan blive fri for at skulle forhøje folkepensionen, ved, at man forhøjer lønningerne med Georg Poulsens franske lommer, eller hvad man nu ellers kan finde frem til af mærkelige ting. Og så bliver det altså ekskl. sociale bidrag, hvad det så ellers vil sige i den tekniske sammenfatning. Der er jo meget, der er socialt; f.eks. det at betale fagforeningskontingent vil nogle jo nok mene er særdeles socialt, og der er masser af andre ting, som man kan kalde sociale eller asociale. Lad mig på forhånd sige, at Fremskridtspartiet vil betragte en arbejdsmarkedspensionsordning som asocial; vi vil ikke gå med til, at det skal kaldes for sociale bidrag. Det er hamrende asocialt at give nogle mere i pension i deres alderdom, end man giver andre.

Så står der i lovteksten, som man efter disse budgetgeniers mening skal beregne efter, at »m.v.« også skal trækkes fra. Og hvad det er for et »m.v.«, der skal trækkes fra, det bliver meget spændende, når vi får set på de nøjagtige beregninger, hvad i alverden det fører til.

Men nu har man altså fundet ud af, at f.eks. LO-arbejderens løn opgjort på denne måde er et eller andet med 14 pct. højere i 1992, end den var i 1991. Og så er det selvfølgelig således, at

man i 1992 ikke fra starten kan vide, hvordan lønudviklingen vil blive i 1992. Så skal man foretage en efterregulering på et eller andet tidspunkt, som kan give anledning til en hel del gnidder-fnidder, både på den ene og på den anden måde, for der er jo ingen, der tror, at nogen som helst budgetdepartementsmand kan ramme sandt med henblik på fremtiden. Deres tal er jo altid forkerte, og derfor er situationen faktisk den, at man under alle omstændigheder skal til at lave disse ganske komplicerede efterreguleringer med virkning for folk, der for længst er døde eller kommet ud af den stilling, de var i i det pågældende år, og derfor volder det en bunke problemer.

Tilbage er så lovforslag nr. L 224, som jo er et stort og langt forslag, men som – sådan når man skal klare sig med at tale om hovedprincipperne – kan udmøntes i tre afsnit:

For det første er der folkepensionsafsnittet, og det er som bekendt Fremskridtspartiets opfattelse, at folkepensionen som udgangspunkt er alt, alt for lav. Når vi har den mening, finder vi, at det i sig selv er urimeligt, at man skal regulere folkepensionen med den samme procent som for de ting, man finder alt for høje. Og derfor er det fjollet, bare for at man skal harmonisere inden for lovgivningen, at sige, at folkepensionen skal reguleres med samme procent – folkepensionen burde reguleres med langt højere beløb – men da folkepensionen absolut set er det laveste tal, vil en regulering med de procenter, der her er tale om, føre til, at folkepensionisten i kroner og øre får langt mindre end f.eks. den arbejdsløse, eller hvem der ellers tjener 2-3 gange så meget som folkepensionisten, som derfor i kroner får en regulering, der bliver væsentlig mindre.

Dertil kommer, at folkepensionisterne først og fremmest har brug for en pristalsregulering, for folkepensionister bruger typisk hele deres indkomst, og derfor skal de meget gerne i hvert fald kunne købe det samme i supermarkedet, som de har kunnet tidligere. Så det er priserne, pensionen skal reguleres efter; det er det rigtige udgangspunkt, som hr. Skrumsager Skau er så glad for at man efter syv års forløb fik skovlen under, hvor vi dog trods alt kæmpede i fælles kamp med Det radikale Venstre i oktober 1982, men desværre ikke vandt kampen for evigt.

Hermed er jeg kommet igennem en del af mit indlæg – nu lyser lampen rødt. Jeg håber, jeg

[Glistrup]

under korte bemærkninger senere kan få sagt resten af det, som jeg gerne vil sige.

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Glistrup har netop leveret det eneste dramatiske indlæg, der vil komme i denne debat. Der har været en meget fredelig stemning, og det har været helt utroligt, at disse fire meget skelsættende forslag bliver behandlet under så stor enighed og så stor fredsommelighed i folketingsalen.

Sagen er jo, at vi med disse lovforslag får en opfølgning på dagsordenen fra den 18. maj 1989, som på det tidspunkt, hvor den blev vedtaget, måske nærmest havde karakter af en afværgedagsorden, men som efterhånden er blevet et nyttigt redskab i den diskussion, vi siden da har haft om overførselsindkomsternes betydning for nationaløkonomien.

Hr. Jes Lunde fra SF sagde, at isen var blevet brudt i forhandlingerne, og derfor var man nået frem til dette store, brede forlig. Jeg synes, der her må være grund til at rose både Socialdemokratiet, SF, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, altså alle de partier uden for regeringen, der har været med til at bære dette igennem. Det er utrolig vigtigt, at vi får ændret den automatik, der hidtil har været i overførselsindkomstreguleringen, til at blive en udvikling, vi kan styre, og det giver også et signal til arbejdsmarkedets parter før de kommende overenskomstforhandlinger, så man er klar over, at den offervilje og det samfundssind, som overenskomstsituationen tilsiger, og som arbejdsmarkedets parter har opvist nu i flere år, også betyder, at man kan regne med, at der er andre grupper i samfundet, som vil udvise det samme samfundssind.

At årslønsudviklingen er afgørende for reguleringen, er et retfærdigt synspunkt. Det er rimeligt, og det synes vi man kan gå ind for med stor fornøjelse. Der er ingen grund til at sige, at det specielt skal være pristalsreguleringen, som hr. Glistrup har sagt. Det system har vi forladt, når det drejer sig om de almindelige arbejds-lønninger. Der er mange andre grupper i samfundet, som ikke har fulgt med prisudviklingen. Det har man båret og været klar over, at det var et offer, man skulle bringe for at få samfundsøkonomien på ret køl, og derfor er der ingen grund til at sige, at ikke også denne indstilling skulle brede sig til de grupper, der skal nyde

godt af de skatteindbetalinger, der kommer fra de andre arbejdsaktive grupper i samfundet.

Som sagt synes vi, at de signaler, der bliver givet til arbejdsmarkedets parter ved denne aftale, er meget vigtige, og vi regner med, at det betyder, at vi kan have en fredelig og langsom lønudvikling også i de kommende år til gavn for dansk økonomi og ikke mindst til gavn for beskæftigelsen.

Hvad angår teknikken i de fire lovforslag, vil jeg tilslutte mig hr. Glistrups beskrivelse af, at lixtallet er temmelig højt. Teknikken er logisk, men den er ikke ukompliceret, og jeg har måttet for mig selv sidde og tegne med små pile og figurer, hvordan de forskellige reguleringspristal skulle influere på den endelige regulering og satsregulering osv. Men det hænger jo sammen. Og vi kan godt forstå, at det skal være sådan, som det er, og derfor er vi helt sikre på, at de spørgsmål, der vil blive stillet i udvalgene, også vil blive besvaret på en måde, så vi til sidst endelig forstår det hele.

Det er i det store og hele rimeligt, selv om vi må sige, at der selvfølgelig er enkelte grupper, som vil synes, at de har fået mindre, end de burde have haft, men da der er så bredt et flertal for lovforslagene, som de ser ud, synes jeg, vi skal være glade for, at vi kan stå sammen om at forsvare dette. Det er rigtigt, og det drejer sig om samfundsoekonomi i den rigtige retning.

Til sidst vil jeg blot sige, at den ringe interesse, der er fra adskillige folketingsmedlemmers side om dette overførselsindkomstproblem, som er meget vigtigt for nationaløkonomien, måske vil stå i skærende kontrast til det forslag, som skal behandles herefter, nemlig forslaget til ændring af lov om dyreforsøg, som ikke betyder ret meget for landets økonomi, men som formentlig vil få pressen op på mærkerne og få de korte bemærkninger til at florere.

Fra Det Radikale Venstres side kan vi sige, at vi anser disse fire lovforslag for at være altafgørende for den fremtidige udvikling i dansk økonomi, og vi støtter dem alle helhjertet.

Bente Juncker (CD):

Disse fire lovforslag er en opfølgning af en dagsorden i Folketinget, som Centrum-Demokraterne stemte for, og vi skal udtrykke meget stor glæde over, at så mange partier er med i denne aftale omkring overførselsindkomsterne. Specielt vil jeg gerne sige til SF, at jeg synes,

[Bente Juncker]

det er utrolig modigt, at de er gået ind i dette og tager et medansvar.

Centrum-Demokraterne har i forhandlingerne lagt vægt på, at det skulle være et fair regnestykke. Det skulle være fair over for pensionisterne, og jeg må i den forbindelse sige, at det synes vi er lykkedes i den regulering, der er foreslået, nemlig at pensionisterne bliver reguleret som en LO-arbejder, det vil sige ligesom deres børn, der er ude på arbejdsmarkedet.

Vi er også glade for, at medicintilskuddet ikke faldt væk for pensionisterne, ligesom vi bemærker det forhøjede grundbeløb for gifte pensionister. Så har hr. Glistrup meget malende beskrevet, hvordan der er kommet en dyneløfterparagraf ind. Og det kan vi også tilslutte os.

Alt i alt kan vi tilslutte os de fire lovforslag, og vi stemmer for ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den radikale ordfører sluttede med at sige, at disse lovforslags vedtagelse ville være altafgørende for dansk økonomi. Og vennen fra CD tilføjede straks efter, at det var da utrolig modigt af SF at være gået med ind i det.

De to udtalelser tilsammen siger faktisk, at det, som man tror på, er, at disse forskellige overførselsindkomster fremover vil udvikle sig med mindre stigninger, end det ville have været tilfældet, hvis man havde opretholdt de hidtidige bestemmelser.

Det kan godt være, at der ikke er nogen af os, der med sikkerhed kan se ind i fremtiden.

Men der er da meget, der peger i retning af, at det, der er sket, er vand på SF's mølle. Der vil for det første højst sandsynligt blive tale om – som hr. Jes Lunde sagde – at man i masser af år vil opleve, at LO-arbejderens løn vil stige mere end priserne. Det plejer at være den danske arvesynd, at man gør det og på den måde får tingene til at udvikle sig. Men dertil kommer, at det, som er opnået fra SF's side, er opnået på disse 60 områder – kan man vel tælle det op til alt i alt – hvor man ellers kunne have forventet, at det flertal, der anbefalede Hendes Majestæt at lade den nuværende regering tiltræde, ville have gennemført en lang række beskæringer i beløbene og beskæringer i udviklingen i beløbene. I og med at man er gået ind i forlig med Socialistisk Folkeparti – og det kan jeg godt forstå Socialistisk Folkepartis gruppe enstem-

ligt har vedtaget – har man faktisk bundet sig til, at det på disse meget vidtgående områder er udelukket at foretage de milliardbesparelser, der er brug for. Derfor har hverken De Radikales eller CD's ordførers karakteristik af dette lovkompleks nogen som helst relation til virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg vil bare for god ordens skyld – i forhold til den diskussion, hr. Glistrup har startet med et par af ordførerne – sige, at Socialdemokratiets vurdering er, at i det lange løb er modtagerne af overførselsindkomster bedst tjent med, at deres lønudvikling er lænket til lønudviklingen på det private arbejdsmarked. Det tror vi også er den mest rimelige sammenhæng, for er der en produktivitet fremgang, er der en fremgang i købekraft på arbejdsmarkedet, og så får modtagerne af overførselsindkomster automatisk andel i den.

Ser man på det lidt længere historiske forløb, er det heldigvis sådan, at der er en vækst i real-lønnen på arbejdsmarkedet. Det håber vi også i langt højere grad bliver tilfældet op igennem 1990'erne. Jeg synes også, der er noget i konjunkturerne, der tyder på, at vi kunne komme i den situation, at det i langt højere grad bliver tilfældet, end det har været i 1970'erne og 1980'erne.

Men vi er ikke gået ind i dette – og dér kan jeg tilslutte mig hr. Jes Lundes betragtninger – som en spareøvelse. Vi mener, at det i det lange løb er en garanti for overførselsmodtagerne. Vi har set, at der med prognoserne for pris- og lønudviklingen i 1991 kunne være et problem for pensionisterne i forhold til deres forventninger, hvis man bare havde tillempt princippet råt. Derfor gik vi ind i en forhandling om nogle særlige forbedringer for pensionisterne og fik et resultat, sådan at stigningen for pensionistgruppen som helhed vil være 3,7 pct. i 1991, men de 1,3 pct. vil være en særlig forbedring for de gifte pensionister. Det er klart mere end den lønudvikling, man kan forvente, og det er klart mere end den prisudvikling, man kan forvente. Så vi har sørget for, at de forventningssvigt, man kunne have fra pensionistside, og som man følte at der kunne være ved overgangen, er blevet imødegået med nogle forbedringer for nogle grupper, som i mindre grad end andre grupper er blevet godt behandlet i de foregående år.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Glistrup var godt i gang med at åle nogle af de forligspartier, der har været med til denne aftale, fordi den var indgået i et efter hans mening misliebigt foretagende.

Ordet ansvarlighed er befængt med indtryk af panderynker, tristhed, langsommelighed, kedsommelighed osv. osv. Jeg mener, at Socialdemokratiet og SF i dette stykke har udvist en stor grad af ansvarlighed. Det er ikke altid lige morsomt, og det er ikke noget, man kan slå sig op på i medierne.

Socialdemokratiet og SF ved udmærket godt, at dette er en tikkende bombe under økonomien. Det er bare et spørgsmål om at have et stykke ternet papir og tegne årene fremad: Hvordan går det med den ene kurve, og hvordan går det med den anden, hvornår skærer de hinanden? Hvornår begynder udgifterne at overhale den mulighed, vi har for at give penge ud? Socialdemokratiet og SF er til gengæld også så forhåbningsfulde, at de tror og håber – hvilket håb ikke deles af alle herinde – at de måske en dag skal have regeringsmagten, og så sidder de med det samme problem. Det håb har Fremskridtspartiet ikke, for de ved udmærket godt, at den dag, hvor de skal blive et ansvarligt parti og være med til at løfte landets store problemer, aldrig oprinder. Derfor er det vigtigt, at Socialdemokratiet og SF er med til dette, fordi de ved, at dette er en byrde, de selv skal bære videre på, hvis den dag kommer.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg takker fru Elisabeth Arnold, fordi hun lyttede mere til, hvad jeg sagde, end til, hvad hr. Lykketoft og hr. Jes Lunde sagde, men jeg synes ikke, at det, fru Elisabeth Arnold sagde, havde nogen som helst tilknytning til realiteterne. De sidste 36½ måneders Danmarkshistorie belyser ganske klart, at de syv tilbage-skridtspartier, som har indgået dette forlig, har ikke nogen som helst ansvarlighedsfølelse for noget som helst. Det er et totalt ukendt ord, specielt for fru Elisabeth Arnolds parti, men skam også for de seks andre forligspartier.

Dermed er vi faktisk inde på hr. Lykketofts betragtninger, der næsten refleksemæssigt, når han taler om langtidsperspektiver, bliver mødt

med dette forslidte citat »in the long run we are all dead«, men det tør nok siges, at i det foreliggende tilfælde er der grund til at tage lord Keynes' bemærkning særdeles alvorligt, for dansk politik er jo netop ikke det lange løbs politik; dansk politik er springen fra tue til tue, specielt forbundet med valgsituationer. Hvis man får en situation som den, vi havde i januar 1987, hvor vi havde en aldeles ansvarsløs finansminister, som finder på at forhøje lønningerne med langt, langt mere end det, der var råd til, skulle vi i takt med dette faktisk gøre ulykken endnu større ved specielt i denne situation at forhøje alle 70 arter overførselsindkomster ganske tilsvarende. Derfor er det at lave sammenhæng med LO-lønnen at sige, at hvis den er steget lidt for lidt, så har man heller ikke råd til at give de andre noget, og hvis den er steget noget for meget i forhold til samfundsøkonomien, så skal dette slagtegilde udvides til at blive endnu værre.

Så derfor – rent bortset fra det helt fjollede at bundte de 70 helt forskellige indkomstarter sammen – er hr. Lykketofts betragtning uholdbar, sådan som dansk politik er skruet sammen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Glistrup fører jo en tofrontsrig her, og det er det, der gør det så svært at følge logikken i indlæggene, for på den ene side vil hr. Glistrup gerne dokumentere, at det er en grov nedskæring over for nogle grupper, som han vil holde hånden over, og på den anden side vil han gerne vise, at det er at øse penge ud i massevis til nogle mennesker, han ikke kan lide, nemlig de arbejdsløse, bistandsmodtagerne osv. Begge dele kan ikke være sandt, og derfor bliver hr. Glistrup fanget i den ene modsigelse efter den anden, hvor de indlæg, der har været holdt først, starter i den ene ende af skalaen, kammer så pludselig over og bliver vendt på hovedet, og det er de modsatte partier af, hvad det så ud til, da indlægget startede, der er skurke. Det er meget underholdende, synes jeg.

Jeg har altid haft svært ved at forstå Fremskridtspartiets politik på dette område. Nu har jeg fået en lille smule mere indblik i det, fordi vi før hørte, at hr. Glistrup mente, at de arbejdsløse fik 2-3 gange så meget som folkepensionisterne – så begynder jeg at fatte logikken i Fremskridtspartiets politik – det er nemlig fuld-

[Jes Lunde]

stændig forkert. Folkepensionen med det fulde tillæg udgør omkring 55.000 skattefrie kroner, mens dagpengemaximum udgør ca. 120.000 skattepligtige kroner. Der er en forskel; det troede jeg ikke jeg havde behov for at fortælle hr. Glistrup.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den arbejdsløse har ud over de beløb, hr. Jes Lunde talte om, en skattefri indtægt på måske 100.000 kr. el.lign. ved at lave sort arbejde. Det er jo det, der er kernen i sagen, fordi han har sin arbejdskraft til rådighed. Altså, hvor andre mennesker får belagt deres arbejdskraft i disse – hvad skal vi sige – 45-50 timer, man har forbundet med arbejde og med transport frem og tilbage, dér får den arbejdsløse for det første alle de mange penge og for det andet tiden til rådighed og for det tredje et alibi over for skattevæsenet til at kunne sige: Jamen jeg har skam levet af min arbejdsløshedsunderstøttelse. Så derfor holder det ikke.

Når hr. Jes Lunde siger, at Fremskridtspartiet holder hånden over dem, som vi kan lide, og går imod dem, vi ikke kan lide, så tror jeg, at SF og Fremskridtspartiet kan blive enige om to ting. For det første at alle disse snesevis af indkomster, som omhandles i lovforslag nr. L 224, er af vidt forskellig karakter, og skal man lave sober lovgivning på disse 70 områder, må det være det rigtige, at man tager hensynene på hvert område for sig. For det andet det, som hr. Jes Lunde ikke har kunnet forstå, nemlig at Fremskridtspartiets velfærdsstatspolitik opdeler befolkningen i to grupper, på den ene side de handicappede, de syge og de ældre – og de skal have rundelig hjælp fra statskassen – og på den anden side alle andre, og de skal ud at arbejde og tjene penge ved at bestille noget, de skal ikke rende rundt og stikke deres snabel ned i statskassen. Der har hr. Jes Lunde simpelt hen nøglen til at forstå Fremskridtspartiets politik på de områder, som vi behandler i lovforslag nr. L 224.

Fjerde næstformand (Poulsaard):

Hr. Kofod-Svendsen, og vi er tilbage i ordførerrækken.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke for, at jeg også får mulighed for at holde min ordførertale.

Dernæst vil jeg generelt sige, at vi synes, det er et godt forlig, der er indgået. Det er rigtigt, at der er denne balance mellem overførselsindkomsterne og udviklingen på arbejdsmarkedet.

Som nærmere beskrevet tager vi en LO-arbejders lønfremgang som udgangspunkt. Jeg kan ikke se, at man kan finde et mere rimeligt sammenligningsgrundlag. Det, der produceres, skal vi alle leve af, og derfor er denne sammenhæng rigtig, og vi vil gerne støtte den.

Hr. Glistrup omtalte ægteskabet i relation til papirløst samboende. Vi har i mange år arbejdet stærkt for, at den faktiske diskrimination af ægteskabet, som har fundet sted, blev fjernet, og vi er yderst tilfreds med, at det nu sker. For en del år siden kunne pensionistægtepar under visse omstændigheder tjene ca. 45.000 kr. på at lade sig skille.

Noget af diskriminationen forsvandt med den ændring, vi lavede på formueskatteområdet, og nu laver vi så yderligere ændringer, for det er faktisk det, der ligger i forslagene.

Et ægtepars grundbeløb bliver forhøjet. Det går jeg ud fra hr. Glistrup også vil være enig i. Det koster brutto ca. 690 mio. kr. og netto ca. det halve.

Hvem er det forhøjede personfradrag tiltænkt? Det er tiltænkt de reelt enlige. Sådan var den oprindelige mening, og sådan vil det faktisk også blive i fremtiden. Jeg kan ikke forstå, at hr. Glistrup ikke kan være enig i denne udformning.

Så skal vi have en undersøgelse af, hvordan vi får afviklet den økonomiske fordel ved at være samboende uden at være gift på 20.000-24.000 kr. Udvalget, som skal fremkomme med en indstilling til februar 1991, må foreslå en aftrapningsordning, men et pensionistægtepar kan fra nu af ikke tjene på at lade sig skille, og det er vi overordentlig tilfredse med.

En diskrimination, som vi også fjerner med denne pakke, er afviklingen af grænserne for at få tillæg. Tidligere skete der en hurtigere aftrapning for ægtepar end for papirløst samboende.

På pensionistområdet er der nu ikke flere eksempler på, at man vil kunne tjene på at lade sig skille eller på at undlade at gifte sig. Der er total økonomisk ligestilling, og det finder vi overor-

[Kofod-Svendsen]

dentlig tilfredsstillende. Det har vi argumenteret stærkt for, og derfor er vi meget glade for, at Folketinget vedtager det. Jeg håber, at Fremskridtspartiet også vil kunne bakke op bag det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Man siger, at håbet beskæmmer ingen, men hr. Kofod-Svendsens sidste udtalelse beskæmmede ham. Fremskridtspartiet vil ikke stemme for, men hr. Kofod-Svendsen får lejlighed til at stemme for et ændringsforslag.

En af hr. Kofod-Svendsens begrundelser for at støtte denne pakke var, at det må være rigtigt, at de offentlige ydelser udmåles i forhold til, hvad der produceres her i landet.

Det kunne der da siges meget fornuftigt om; det har bare intet med de foreliggende forslag at gøre. De udmåler ydelserne efter, hvordan LO-arbejderens løneksplorative sociale bidrag udvikler sig, og det har meget sjældent noget som helst at gøre med, hvad der produceres i dette samfund. Det har noget at gøre med politiske fiduser og studehandler og med, at man giver tilskud til erhvervslivet mod at forhøje LO-arbejderens løn, eller at man laver påskeforlig som i 1985, eller hvor lang tid der nu er til et folketingsvalg. Det er sådanne forhold, der afgør, hvordan LO-arbejderens nominelle løn udvikler sig, og det har intet at gøre med produktionen.

Så angreb hr. Kofod-Svendsen mig for folkepensionsafsnittet i lovforslag nr. L 224, som jeg udtrykkelig sagde jeg ikke nåede at færdiggøre, fordi lampen lyste rødt, og jeg har altid respekt for den røde farve.

Jeg skal meget gerne sige til hr. Kofod-Svendsen, at hvis vi kan få alt andet barberet væk fra lovforslag nr. L 224 end de tre ting om samspilsregler for gifte, om medicintilskuddet, som i og for sig er klaret i kraft af den vedtagelse, Folketinget allerede har foretaget, og om grundbeløbsreguleringen for de samgifte, stemmer vi for L 224, for vi er da helt enige i, at det er forbedringer i den rigtige retning.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Med de forslag, vi her har til behandling, bliver der sat punktum for en meget lang debat. Det har til tider været en barsk debat, og derfor er det værd at notere, at når syv partier i fællesskab sætter punktum, bliver det altså en ganske

fredelig debat. Det synes jeg også sagen fortjener.

Jeg synes, det er fire gode lovforslag, som vi i fællesskab er nået frem til. Vi er fra regeringens side meget glade for, at det er sket med et så bredt flertal, som tilfældet er. Vi siger tak for den kæmpeindsats, der undervejs har været gjort af ordførerne, for at vi kunne nå frem til en sådan fælles opfattelse. Vi tror faktisk, at disse lovforslag, når de er vedtaget, vil blive af ganske afgørende betydning for, at vi har styr på en væsentlig del af udviklingen i dansk økonomi i de kommende år, så det er nok værd at kippe med flaget for den del af det.

Når syv partier kan blive enige, kunne man i hvert fald inden debatten i dag spørge sig selv, hvorfor det ottende egentlig ikke kan være med. Men hr. Glistrup har meget klart illustreret, hvorfor det ottende parti ikke kan være med. Det er i og for sig beklageligt, når der er fremsat så banebrydende lovforslag, som tilfældet er, men det må vi tage til efterretning. Hr. Glistrup nævnte selv, at argumenterne for hans vedkommende var de samme som for et år siden. Det hjalp ikke at diskutere det for et år siden; det hjælper nok heller ikke at diskutere det i dag, og derfor skal jeg nøjes med at glæde mig over, at der i hvert fald er syv partier, der står bag lovforslagene.

Glistrup (FP):

Jeg fortsætter så mit hovedindlæg, der, da jeg blev afbrudt, var kommet til nr. L 224, første hovedafsnit, som drejer sig om folkepension.

Vi har en folkepensionslovgivning, som gør, at folkepensionisterne sækker ganske aldeles agterud i forhold til så at sige alle andre i samfundet. Jeg ved godt, at man henviser til, at i de sidste 7 eller 14 år, eller hvilken periode man nu tager, har folkepensionisterne procentvis haft en større stigning end andre, men det er i og for sig hamrende uinteressant, medmindre man opfatter den udgangsposition, man var i, som værende i en fornuftsbalance. Når folkepensionisterne i 1982 eller i 1978, eller hvilket år man nu tager som udgangspunkt, vitterlig lå på for lavt et niveau, betyder det, at de procentvis er steget mere end andre, kun, at de procentvis beregnet er blevet mindre diskrimineret, end de ellers ville være blevet.

Man kan ikke betale sin regning i butikker eller andre steder med procenter, men kun med

[Glistrup]

kroner og ører. Hvis man laver en regulering på 10 pct. af 4.000 kr. og en på 8 pct. af 20.000 kr., får man unægtelig noget mere ved at få de 8 pct. af 20.000 kr. Derfor er der efter Fremskridtspartiets opfattelse ikke noget sagligt hold i den gængse argumentation vedrørende folkepensionisterne.

Som jeg nævnte, opfatter vi de tre forbedringer, der sker i den materielle folkepensionslovgivning, som et positivt træk ved nr. L 224, men vi ville unægtelig meget gerne være kommet væsentlig længere frem i retning af vort folkepensionsforslag nr. L 2 fra oktober 1987, hvor vi forsøgte at nå frem til, at man for det første forhøjede hele folkepensionsniveauet, for det andet opnåede, at der ikke blev diskrimineret mod ægteskab, som hr. Kofod-Svendsen talte så varmt for, men vel at mærke på den måde, at de gifte folkepensionister kom op på niveau med de folkepensionister, der fik mest, nemlig de ugifte, plus tillæg, og for det tredje, at man ikke længere opdelte pensionen i grundbeløb plus personlige tillæg, således at man altså yder forskellige beløb, alt efter om folk har brugt deres penge, mens safterne var i kroppen, eller de har været så dumme at spare op og nu kan risikere på den ene eller anden måde at få beskåret deres folkepension, eller om de har arbejdsindtægter, eller hvad der nu kan være tale om, og for det fjerde, at man ikke opererer med forskellige pensionsalder, som man gør med den regel, der blev gennemført i oktober 1982 om, hvordan man skal behandle de 67-69-årige. Det var første hovedafsnit i nr. L 224.

Andet hovedafsnit i nr. L 224 drejer sig om den enorme ophobning af vidt forskellige overførselsindkomster: barselsløn, biblioteksafgifter, efterløn, førtidspension, Statens Uddannelsesstøtte, og hvad der nu ellers kan være tale om. Det er uhensigtsmæssigt at lave et så kolosalt monobigamistisk bunkebryllup mellem nogle, der er så forskelligartede, når der er grund til, hvis man skal føre en fornuftig finanspolitik fremover, at anlægge forskellige grader af generøsitet eller af mangel på samme. Man kører det simpelt hen sammen i én fælles pulje.

Så kommer vi endelig til det tredje afsnit, og det er skatteministerens område. Vi troede, at når vi efterhånden var nået frem til år 3 efter hr. Bernhard Baunsgaard, kunne man holde op med at følge den af ham opfundne ordning med, at alt i skattelovgivningen skal reguleres

med den samme procent. Det var faktisk ikke nogen god idé, han fik i 1974, eller hvornår han fik den.

Det vil selvfølgelig blive vidt forskelligt, alt efter om der er tale om afskrivningsregler, bundgrænser, marginalskattegrænser eller indekskontrakter. Det er finansministerens område, men reelt er det også skat. Også afsnit 3 i lovforslaget er rigtig dårligt lovgivningsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand ((Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene nr. L 223, L 224 og L 226 henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg, og at lovforslag nr. L 225 henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 217:

Forslag til lov om ændring af lov om dyreforsøg.

Af justitsministeren (Engell).
(Fremsat 26/4 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Erling Christensen (S):**

For nøjagtig et år siden behandlede vi et lovforslag med nøjagtig samme indhold bortset fra tallene. Løfterne var også de samme dengang, nemlig at en revision af dyreforsøgsloven skulle afvente fremsættelse af dyreværnsloven i den næste folketingssamling. Den undskyldning, man bruger ved anden udsættelse, nemlig at dyreforsøgsloven kun har været i kraft i kort tid, synes jeg er rigtig dårlig. Det er over et år siden, høringen til betænkningen om værn for dyr var tilendebragt. Grundlaget for fremsæt-